

Sterrenstof

Pol Van Damme

STERRENSTOF

dood van een dichter onder het sterrenbeeld van de krokus

hermetische roman

© 2025: Pol Van Damme

(geschreven: 1977-1983/1995; volledig nieuwe versie: 2025)

Omslagontwerp: Pol Van Damme (beelden gegenereerd met OpenAI)

Vormgeving: Pol Van Damme

Productie: Bookmundo

Drukwerk: Printforce Nederland

ISBN: 978-94-0382-726-1

Wettelijk Depot: D/2025/Pol Van Damme, uitgever

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

Opgedragen aan
alle toenmalige collega's die een plaatsje in dit boek kregen

Verantwoording?

De vraag stelt zichzelf en verdwijnt weer, zoals een voetstap in sneeuw. Deze tekst - of droom, of verstuiwing - verantwoordt niets. Zij verdraagt geen uitleg. Zij ademt uit in beelden, klanken, echo's.

‘Onleesbaar,’ mompelt de jonge criticus, terwijl hij het vergeelde manuscript met twee vingers vastpakt, alsof het besmet is met de adem van een dode schrijver.

‘Te weinig plot. Te veel mist. En een krokus, wat moet je daar nu mee?’

Hij legt het stapeltje getikte bladen naast zich neer, zo nonchalant dat het bijna lijkt alsof hij er nooit aan begonnen is. Dan nipt hij van zijn thee. Of probeert dat toch. Want mompelen en drinken tegelijk is een moeilijke kunst. De thee druppelt op zijn das - een das die niets liever wil dan ooit betekenis dragen. Inmiddels kruipt een dunne lijn inkt uit het manuscript over de tafelrand naar beneden, langs de poot, de vloer, zijn enkel.

Zachtjes.

Onopvallend.

Tot ze zich om zijn benen slingert en de woorden hem langzaam beginnen te verslinden. Terwijl hij de zoveelste holle zin over relevantie formuleert, verdwijnt hij.

Boven hem dwarrelt nog één vlok sterrenstof. Ze landt op het manuscript. En blijft daar liggen.

Alsof ze het begrijpt.

Inleiding

Door de wereldbol die hij als een bril op zijn eigenzinnige snuit heeft gezet, ziet hij letters dansen. Niet zomaar letters, maar schimmen, vloeibaar als mist, gevormd uit zweet en adem, zwevend langs onzichtbare wegen die uit zijn hoofd ontsnappen en verdwaald raken in een steeds uitdijende chaos. Ze glijden als zwervende insecten over de binnenzijde van zijn blikveld, langs de nerveuze paden tussen gedachte en wanorde. Ze dansen niet om te vieren, maar omdat stilstaan ondraaglijk is.

Ze cirkelen, fladderen en verdwijnen weer, als vuurvliegjes op een nachtelijk wateroppervlak. Ze dragen visioenen van een hemel die hij nooit kan bereiken, en fluisteren meisjesstemmen, zo zacht dat het lijkt alsof ze bestaan tussen de scheuren van zijn bewustzijn. Ze zijn vrolijk, deze letters, in hun eigen waan dat ze niet voor altijd alleen zullen dansen. Maar hij weet dat hun dans gedoemd is, dat ze geen grond vinden, slechts vluchtig stof in een oneindige storm.

Hij kijkt naar ze met ogen die te lang hebben gezien, en met wangen die voelen alsof ze zijn uitgehold door tijd en twijfel. Zijn oren, spits en alert, vangen elke ellendige schreeuw die